

Sword and Freedom ❁ Schwert und Freiheit ❁ Glaive et Liberté

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

Рік II

Вересень 1952

Ч. 6

ВЕЛИКІ ВТРАТИ УКРАЇНИ

Перше півріччя 1952 року позначилося жахливою подією для всієї української еміграції, а тим самим і для цілого нашого народу: в цьому короткому періоді часу ми втратили Великого Державного Мужа Ісаака Мазепу, Великого Воїна України Генерала Михайла Омелянович-Павленка і визначного інтелектуаліста Професора Зенона Кузеля.

Всі ці Імена говорять самі за себе. Вони не потребують ніякої пропаганди. І замість традиційного славослов'я людей по їх смерті, нам краще треба дуже серйозно думати про те, як виконувати їх заповіти. Недарма Ісаак Прохорович в останній своїй волі просив не ховати його з вінками та промовами. Він знав ціну тих промов і тих вінків.

Великі небіжчики, на щастя залишили нам свої друковані і не друковані твори, кожен по своїй спеціальності. Стараймося ми молоде покоління учитися з тих творів як любити рідну землю і свою націю і як бути готовим кожної хвилини

віддати своє життя за волю Батьківщини. Оце й будуть наші вінки та наші промови на їх могилах.

Для Української Національної Гвардії Ісаак Мазепа був офіційною особою — Прем'єрміністром УНР. Натомість Михайло Омелянович-Павленко був для нас і бувшим Командармом і сучасним Головою Вищої Військової Ради і почесним членом УНГ. В особі легендарного Командарма, УНГ втратила свого Почесного Члена, що рівночасно був співосновоположником нашої організації. Він добре бачив необхідну потребу існування такої організації як УНГ і всіма силами допомагав нам молодим воякам нашу військово-революційну організацію будувати.

Вічна слава і вічна пам'ять великим Синам України!

Хай чужа земля буде їм пером аж до теї пори, коли вільна Україна матиме змогу перевезти їх тлінні останки в свій Пантеон.

ХТО ГЛИБОКО ШАНУЄ ЖИВИ І ПОМЕРШИ НАЦІОНАЛЬНІ АВТОРИТЕТИ —
ТОЙ МАЄ ПРАВИЛЬНУ БАЗУ ДЛЯ ВИХОВАННЯ МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ!
ВЧІМОСЯ ШАНУВАТИ НАЦІОНАЛЬНІ АВТОРИТЕТИ НЕ ПО ЇХ СМЕРТІ,
А ЗА ЇХ ЖИТТЯ!
ХАЙ ЖИВЕ Й ВІТАЄ НАД НАМИ НЕВМИРУЩИЙ ТВОРЧИЙ ДУХ ВЕЛИКИХ НЕБІЖЧИКІВ!

От. Т. Бульба-Боровець

УКРАЇНА І ТЮРКИ

На іншому місці цього числа нашого журналу ми публікуємо рецензію на нову книгу про Крим д-ра Киримала та повідомлення про те, що Українська Вільна Академія Наук (на екзилі) зорганізувала при своїй Секції Східнознавства Комісію Кримознавства під керівництвом вельмишановного автора названої книги. Ці дві події, тобто появу нової капітальної праці про Крим та ставлення УВАН до цієї проблеми, можна сміло назвати подіями особливої ваги для тюрків і українців...

Протягом довгої історії Східної Європи та Середньої Азії, бувша Київська Русь, а сучасна Україна мала дуже багато конфліктів з тюркським світом. Особливо в період, коли походами великих монгольських завойовників була зовсім знищена наша держава феодальної доби. Тоді на світову арену вийшла потужна імперія тюрків, з якою наша нація вела постійну боротьбу. Сьогодні, шляхом історичних процесів витворилася зовсім нова політично-стратегічна ситуація. Монголи вернулися назад до Азії. Тюрки зайняли своє місце під сонцем, їх імперія перестала існувати. Київська Русь, як великодержава чорноморсько-балтійського простору, перестала існувати. На її місце виросла нова московська імперія.

Ця нова московська імперія, користаючи з виснаження Київської Русі багатосотлітньою війною з монголами та тюрками, завоювала Київ і присвоїла собі навіть нову спотворену назву „Росія“, що почала заступати на політичній арені Київську Русь. Діючи найперфіднішими методами морального розкладу своїх противників, нацьковуючи народ проти народу, викликаючи партійну міжусобицю серед кожної нації, застосовуючи найбрутальвіші засоби масового геноциду, ця нова імперія почала рости наче лавіна вулкану.

Базуючись на традиціях Московського Князівства та Московського Царства і залагавши історичну діру своєї держави понад тисячолітніми традиціями завойованої Київської Русі з християнською культурою і готовою церковною організацією, нова Московська імперія почала рости за рахунок тотальної смерті свого оточення. Протягом не цілих 500 років ця імперія підкорила собі цілий монгольський світ, три чверті тюркського світу, цілий Кавказ, цілу східну Європу і добру половину Центральної Європи. І тепер, за допомогою нової (по „правослові“ та панславізові) політичної ідеології — комунізму, Росія намагається опанувати цілий світ. І то намагається не ілюзорно та безпідставно. Навпаки, спираючись на комуністичні та прокомуністичні партії в цілому світі, Москва має великі шанси. Це не пропаганда, а історичні факти.

Ці історичні факти повинні дати нам на-

лежну лекцію історії і географії. Давно не стало Київської Русі і не стало Тюркської Імперії. Там де була Київська Русь, виросла нова українська нація, що не має своєї держави. Москва цю націю засудила на смерть і пляномірно цей вирок виконує. І там де була Отоманська Імперія та інші тюркські великодержави на просторах Ідель-Уралу і Закавказзя, виріс цілий ряд нових тюркських націй, що так само не мають своєї держави, бо їх так само, як нас, Москва засудила на повільну смерть. Засудила і вирок послідовно виконує. Ці два приклади повинні в'язати українців і тюрків у нерозривний союз поневолених та фізично винищуваних націй. І вони нас в'яжуть. Проливана морем кров за одні й ті ж самі ідеали свободи, в'яже людей сильніше від найголосніших декларацій.

Одиноким причиною до конфліктів поміж сучасною Україною та сучасним тюркським світом може бути якраз згадуване нами питання Криму. Тюрки рахують Крим тюркською землею, а українці рахують цей півострів складовою частиною України. Тюрки покликаються на давність та традиції Кримського Ханства, а українці доказують, що до приходу в Крим грецьких та тюркських завойовників і купців, там жило таке населення, з якого пізніше формувалася ціла українська нація на всьому своєму життєвому просторі. Це населення було з Криму витиснене насильно, бо півострів зробився мілітарною базою великих тогочасних потуг.

Сьогодні Крим можна сміло назвати українсько-тюркською трагедією. Він став мілітарною базою нової московської потуги. Українці і тюрки з Криму зовсім витиснені Росією. Тюрків та українців Росія в Криму винищила до ноги, а землю відорвала від України і включила в Російську Республіку. Навіть при такій паперовій „суверенності“ всіх советських республік, як це є тепер в ССРСР, росіяни-комуністи по ліквідації Кримської Автономної Республіки, не включили в 1946 році Криму в його живий організм — Україну, а „прилатали“ його до відлеглої на тисячу кілометрів Москви. Це парадокс, але він говорить сам за себе, до якої мети всюди прямує московський імперіалізм.

Ми часто нарікаємо на ворога, що він діє дуже мудрими методами. Чому ж ми не спробуємо діяти так само, замість вічно плакати? Тепер не тільки Москва, але навіть Люксембург сльозам не вірить, а вступає в союзи. Хто хоче мати свою велику імперію, той за неї бореться. Шукає найрозумніших методів дії. І хто хоче ту імперію знищити, щоб відбудувати свою суверенну державу, мусить так само за неї боротися та шукати найрозумніших методів дії. Нам абсолютно не слід віри-

ти в те, що третя світова війна принесе всім поневоленим націям свободу. Ще може пройти дві й три світових воєн, а поневолені нації будуть далі поневолені так само, як це сталося з першою та другою світовими війнами. Визволення наступить тільки тоді, коли його зреалізують самі поневолені нації, своїми ідеалами та озброєною рукою, а не будь-яка чужа інтервенція.

Російського імперіялізму не знищить одна війна ззовні. Його мусить розбити внутрішня сила, використавши зовнішній конфлікт Росії. Інтереси Наполеона, Вільгельма II-го та Гітлера, були зовсім інші від наших. Тому й вони й ми з ними програвали всі війни проти Росії. Сьогодні ми вже є учасниками започаткованої Росією III-ї світової війни. Майже цілий світ до тої нової бані гарячого готується. Однак інтереси того світу абсолютно розходяться з нашими інтересами: ми хочемо знищити Московську імперію, а вони хочуть знищити тільки комунізм. Це рівнозначне з тим, що ми вчора воювали за нашу національно-державну суверенність, а Вільгельм і Гітлер воювали проти Росії тільки за хліб для себе. На підставі того, що ми досі бачимо в антикомуністичній політиці цілого Заходу, нам дуже тяжко припускати, щоб той Захід потрапив висунути таку політичну концепцію, яка б сходилася з нашою концепцією. З таких причин ми, тобто всі нації поневолені Росією, мусимо висунути і оборонити нашу концепцію.

Цю концепцію ми висунули великою лютевою революцією 1917 року. Вона загнана в підпілля, але живе в цілому ССРСР. Всі нації зложили за неї гекатомби кривавих жертв. І всі нації завжди готові за неї вести дальшу боротьбу. Ось це й буде та головна сила, яка має знищити і комунізм і російський імперіялізм. Сьогодні вже навіть в мілітарній стратегії укріплені матеріальні пункти не грають жодної ролі, а все ставиться на рухомого живого вояка закованого в панцер. Тимбільше цей принцип відноситься до політичної стратегії. Тут жива, активна людина відіграє ще більшу роллю. За пляномірну дію теї живої високо ідейної та жертвенної людини з-посеред усіх поневолених націй, мусить сьогодні боротися наша концепція.

Щоб можна було говорити про спільну пляномірну дію поневолених націй, мусить бути в першу чергу очищена міжнаціональна атмосфера. Мусять бути усунені всі ті елементи, які викликають взаємне недовір'я. Якраз на цьому недовір'ї методом „роз'єднуй і пануй“, ворог будує свою стратегію проти нас. Цей козир ми в першу чергу мусимо вибити йому з рук. В нас мусить бути абсолютне братнє повне довір'я народу до народу. В нашій стратегії мусить бути врахований і довгий час і великий простір дії за одні й ті ж самі ідеали.

Україна і тюркський світ, це велика ан-

тиімперіялістична сила. Але цю велику силу паралізує маленький півострів Крим. Серед нас нема взаємного довір'я. Того довір'я нема тому, що деякі новоспечені українські „імперіялісти“ на еміграції з табору гурранационалізму, перебуваючи самі в неволі, вже пропагують „окупацію“ Криму та може й височин Тибету „вільною“ Україною. Таку „патріотичну“ пропаганду не можна інакше кваліфікувати, як ворожою провокацією проти України. Тому серйозні українські політичні чинники повинні вжити всіх можливих заходів, щоб подібна мрякобісна пропаганда була своєчасно унешкідливлювана.

Як буде розв'язана кримська проблема, ми сьогодні не знаємо. Фактом є, що цю проблему буде колись примушена розв'язувати Україна з тюрками, а не хто інший. З таких причин ми повинні вже сьогодні ставитися до цієї проблеми як до нашої спільної справи. В першу чергу ми повинні якнайактивніше всюди протестувати проти ваварського геноциду над кримськими тюрками. В другу чергу ми повинні домагатися репатріації всіх кримських тюрків назад на Крим так само, як ми домагаємося репатріації всіх депортованих Москвою українців назад в Україну. Це наш моральний і політичний обов'язок.

Яким способом тюрки опинилися на Криму ми тут не розглядаємо. Це інша тема для фахових науковців. Факт, що вони там жили довгі століття, творили високу культуру і там залишили могили своїх славних предків. Це їх батьківщина. Другий факт той, що тюрків на Криму винищила ворожа нам Російська імперія, яка має точно такі ж плани проти цілої України. Шукаймо всіх засобів на те, щоб негайно очистити атмосферу між Україною і тюркським світом. Будуймо тривкий ґрунт для взаємного довір'я. Монтуймо не фантазії, а дійсний єдиний антиімперіялістичний фронт. Починаймо діяти за одним спільним політично-стратегічним пляном, на основах лицарської честі, а не дипломатичного ошуканства.

О. Соколинський

Фрагмент з поеми »БЛАКИТНИЙ МЕТЕОР«

Проти тьми —
орди червоних гунів —
стануть степ, копальні і ліси,
стануть мурами
дивізії повстанські
й недовіряливі Чекою корпуси.

Не були ми окупантові погноєм,
а диктаторам —
слухвяна череда...
Бог пошле нам праведного Ноя
і Ковчег —
Республіку Труда!

Іван Крицевий

Рух української молоді

І. Молодь — авангард нації

Шляхи розвитку руху української молоді, це шляхи розвитку і формування української нації. Руху української молоді в історичному аспекті не можна розглядати окремо, відриваючи його від загального руху українського народу, бо рух кожного народу поповнюється, оживлюється і збагачується припливом молоді з самого народу. Також як і кожна окрема сім'я засвоює і зберігає звичаї, традиції своїх батьків, і, що є кращим, запозичує в сусідів, в громади, так само кожна нація засвоює звичаї і традиції, культуру і науку від своїх попередників і запозичує, що є кращого, в інших народів. Молодь кожного народу є вічно-живучем прогресивно-рухливим розвідувальним загоном, який вишукує і прокладає шляхи в майбутнє своєї нації. Словом, працею і зброєю молодь пробиває мур, скали, кордони з єдиною метою: перемогти всі перешкоди, досягнути мети, побачити інший світ, навчитися від того світу, або перемогти і підкорити той світ собі, якщо він не активніючий. Молоді не властиво бути консервативною. Вона постійно прогресивна.

Історія розвитку української молоді відмінна від історії розвитку молоді інших народів, як відмінна історія розвитку української нації від історії розвитку інших націй. Історія розвитку українського народу є своєрідна.

Для нормального суспільно-політичного розвитку необхідні нормальні суспільно-економічні і культурні умови, а особливо нормальні відносини в сім'ї, де в основному плекається і виховується молодь; необхідні нормальні суспільно-економічні і культурні умови в державі, в якій формується молодь; необхідна свобода для шкільного навчання і виховання молоді. На превеликий жаль для української молоді протягом довгих століть не було таких сприятливих умов. Сприятливі умови для молоді можуть бути забезпечені лише в своїй незалежній демократичній державі.

Всі окупанти як вороги України, створювали несприятливі умови для розвитку української молоді. Громадсько-політичний, культурно-освітній рух українського народу вороги України гальмували, або використовували його в своїх цілях. Однак це їм не вдалося в повні, бо:

„Неситий не виоре на дні моря поля;
не скує душі живої і слова живого“...

Хоч які жакливі були умови розвитку української нації, як не намагалися вороги загальмувати та спаралізувати український національно-визвольний рух, однак всім їм не вдалося досягнути своєї мети. Визвольний рух українського народу не припинився. Він не міг припинитися, бо українська нація повстає і протестує проти чужинської неволі, бо вона хоче бути вільною і суверенною. Національний політичний рух українського народу ріс і стихійно розвивався, періодами набрав грізно-бурхливих форм і переходив у організовані збройні повстання проти своїх гнобителів. Українська молодь в боротьбі з ворогами України завжди була передовим авангардом.

Яскравим історичним прикладом організованого руху української молоді була слава козацька доба. Українська молодь козацької доби поповнювала ряди липарського козацтва. Вона організовано масово виступала в бойові походи. Кожен юнак мріяв стати козаком. Відновлення української держави козацької доби за Богдана Хмельницького було dokonane збройним організованим визвольним рухом України. Передовою когортою цього епохального руху була українська козацька молодь.

„Не знав сиротина, що виродил крила,
Що неба дістане, коли полетить“...

Так характеризує Шевченко українську молодь в козацькому русі. Молодий козак Ярема перестав гнути спину в неволі, пішов у гайдамаки виборювати кращу долю собі і своєму народові. Таких Ярем було мільйони. Історія Козаччини в Україні, це історія руху української молоді, це невміруще джерело найславніших традицій нашої нації.

„Зброе моя, зброе золотая!
Літа мої молодії, сіло молодая!
Послужи, моя ти зброе,
Молодій ще силі,
Послужи йому так щиро.
Як мені служила“...

Такими словами старий козак прощав свою зброю, передаючи її синові та відспляючи його з тею зброєю в Січ. То не був ні стихійний рух, ні державний примус, а сім'я пляномірно зобов'язувала свою молодь проходити фаховий військовий вишкіл в липарському ордені, щоб вона завтра зміла обороняти батківщину від ворогів. Не міністр оборони, а рідний батько давав наказ синові стати воїном України.

Козацький рух був своєрідним політично-мілітарним рухом української молоді. То був революційно-визвольний рух українського народу. Його головною базою була здорова українська сім'я, бо це була перша наша національна твердиня, до якої ніяк не можуть добратися наші вороги. В сім'ї та громаді зберігалися, шанувалися та плекалися найчистіші традиції нашого славного минулого. Московські колонізатори перфідним підступом зруйнували Січ, фортецю українського народу. Вони думали, що вже досягнули своєї звіріної мети: поховали волю української нації. Так думали всі вороги України і раділи, що позбулися козацького непокоячого фермента.

Це був факт. Не стало Запорізької Січі, куди був звернений зір всієї волелюбної української молоді. Не стало в Україні військових куренів, де козацтво сходилося на великі ради. Не стало оборони нації. Над цілою Україною запанував безкарно московсько-польський кривавий кнут з шибеницями та палями. Настала доба Великої Руїни. В цій проклятій добі Україну розпинали на всі боки вороги та свої зрадники, яких українська історія прокляла, як „славних прадідів великих, правнуки погані“.

II. Невмірущий бойовий дух нації

Вороги України при допомозі їх матеріальної переваги та підлої зради наших хамелеонів, що пристосовуються на службу до кожного, хто над їх батьківщиною має владу, перемогли козацьку націю лише фізично. І лише фізично на деякий час був спаралізований рух української козацької молоді. Всі ідеї та бойовий дух українського народу залишалися непереможними.

Коли не стало Січі, той непереможний дух пішов у народні маси, щоб їх підготувати до нових форм визвольної боротьби. В цьому періоді знов на перше місце вивгається українська молодь, як авангард. У містах і селах цілої України появляються тисячі пропагандистів-кобзарів та інших активних діячів. Вони думою, піснею, промовама та пізніше друкуванням словом, прославляють Княжу Добу та Козацьку Державу. Закликають цілий український народ до нової боротьби за свою свободу. Живлячись пим героїчним і невмірущим духом, українська молодь ніколи не переставала бунтувати проти московсько-польської неволі. Ватаги волелюбної української молоді єдналися навколо непохитних ватажків як Камелюк та багато інших і левами накидалися на ворогів України. Це були на теперішній лад, національні партизани.

Пройшли закономірні процеси занепаду і відродження нації. На місце зрадницької тогочасної провідної верстви народу: аристократії та інтелігенції і військової старшини, що пішла на службу до ворогів України, вапія починає видавати свою нову аристократію духа: трудову інтелігенцію з народних мас. Провідника посилає Україні Великого Пророка Тараса Шевченка, з його:

„Вставайте, кайдани порвіте
І вражою, злою кров'ю волю окропіте“!...

Це вже є ясно спрецизована програма визвольного-революційного руху України. Цей рух з появою Шевченка почав чимраз то більше набирати організованих форм, у вигляді різних таємних організацій на всіх землях України.

Рух боротьби українського народу за своє збереження та відродження держави не припинився, а навпаки все зростав навіть тоді, коли вороги України примушували вірних християн в церквах проклинати великого державного мужа України гетьмана Івана Мазепу та всіх його послідовників. Ці анатемні народ читав навпаки: проти російських царів. Передова українська революційна молодь навіть у найчорніші дні переслідування її московськими сатрапами, не заломлювалася і не зраджувала своїй батьківщині. Не йшла на службу до ворогів. А коли йшла, то пляномірно робила там саботаж.

Ідеалом для української молоді та цілої нації стає не Кочубей, а Шевченко. Геніяльний пророк, непохитний борець за волю народу. Шевченко, це вершина дозріваючого розвитку української нації, яка швидким темпом відроджується та наново оформлюється як передова нація світу. Нація великого Кобзаря не терпить поведіння, а скане його. Щорік, щодень українська нація народжує і видвигас з себе непримиренних борців-героїв, що пориваються до бою за волю свого народу. Борцями-героями Шевченкового типу не властиві ні підступ, ні зрада. Вони виховуються на суворих лицарських законах. Ця глибоко ідейна молодь свято шанує всі заповіді національного генія.

Рух української молоді ніколи не йшов у парі з рухом московської молоді, хоч там було дуже багато українців з походження. На них патріотична українська молодь дивилася як на зрадників. Суспільно-економічний рух Московщини був, є і вічно буде ворожий Україні. Вони окупанти, а ми окуповані. Рух молоді під впливом московських „народовольних“ ідей, суто московський завоєвницький рух. Декабризм з рилєєвщиною і чернішевщина з „Колоколом“ — прояви модерного суто московського руху молоді. Так само суто політична молодь під впливом марксизму, що оформила себе як „Російська соціал-демократична партія“, на чолі з Плехановим і Леніним, була суто московським рухом молоді.

Московська і українська молодь, це два окремі бігуні. Вони борються за скріплення та поширення московської імперії, а ми боремося за її знищення. Український національно-визвольний рух послідовно розростається і потужніє зовсім на інших ідеалах як московський. Цей рух проріс в українській ґрунт за часів козацької державності та Запорізької Січі. У 19 ст. коріння українського визвольного руху поширилося на цілу націю, влибилось і вміцнилося в широкому суспільно-політичному ґрунті; проросло в громаду та сім'ю і кожну одиницю.

Кирило-Митодівське Братство, з його ідеологією та політично-соціальною програмою того часу, це один із зразків організованого визвольного-революційного руху України 19 століття. Це був рух української молоді.

Українська нація ввійшла в зовсім нову добу своєї історії. Це доба Тараса Шевченка. Доба повного відродження нації. Шевченкова доба триває у нас і досі. І єдиний Бог знає яка доба в історії України замінить добу Великого Кобзаря.

III. Дві протилежні ідеології

В 19 столітті під впливом політичного твору Чернішевського „Что делать?“, молодь Московщини захопилася теоретичною розв'язкою суспільно-економічних проблем московської імперії. Московська молодь думала постійно над тим, якби можна було зреформувати свою стару реакційну імперію новими прогресивними тільки соціальними реформами, без порушення цілості своєї великодержави, яка вже отримала назву „тюрма народів“. Натомість українська молодь устами свого духового Лідера Шевченка видвигас протилежне гасло:

„В своїй хаті, своя правда і сила і воля“!

Це означало повалення московської тюрми народів і на її румовищах відбудова суверенної української та інших національних держав.

В своїх революційних творах Шевченко закликає українську молодь рвати московські кайдани та „вражозлою кров'ю волю окроплювати“, а Чернішевський заставляє Віру Павловну організувати комуні, в яких молодь Московщини бачить порятунок своєї імперії. Тобто, соціальна, а не національна революція. Ця печать Чернішев-

ського й досі лежить на російській молоді. Для української молоді твори Шевченка (а пізніше Франка і Лесі Українки), це суспільно-економічна програма в дії де фраза, кожне слово закликає до боротьби проти національної неволі. Натомість для молоді Московщини твори Чернішевського, Добролюбова, Белінського, Писарева є настільними книгами, з яких духово живиться шовіністичний московський імперіалізм.

Творчість українських політичних класиків, — шлях до національної революції. Творчість московських політичних класиків, — вступ до політичних томів Маркса, Леніна, Сталіна, або інакше мовити дорога до нової форми тої самої імперії СССР, що являється найреакційнішою контрреволюцією проти української національної революції.

У другій половині 19 ст., за ініціативою української прогресивної молоді по містах, селах та хуторах України організуються масові таємні гуртки молоді, які організують всюди явні, або таємні вечірні і недільні школи де українська молодь вивчає рідну мову, історію та літературу. Під керівництвом Старицького, Кропивницького і Тобілевичів ріс і розвивався український театр, що відіграв особливу ролу в історії відродження України. Лунає рідна мова, пісня і через сцену виходить на верх ціла історія України. Формується жива літературна мова. Воскресає закопана живцем Україна в її красі і велчі, славної нації.

На західних землях України, що в той самий час були під іншою чужою окупацією, проходять такі ж самі соціально-політичні пропеси. Там появилася так само жива українська літературна мова і національне відродження потужніло на очах.

Після смерті Шевченка Україна почала масово продукувати визначних діячів мистецтва, літератури та публіцистики і політики. Творчість Нечуя-Левицького, Панааса Мирного, Марка Вовчка, Лесі Українки, Михайла Коцюбинського, Івана Франка та багато інших, — духові плоди Великого Кобзаря України. Цимі Плодами, а не „капіталами“ Маркса живилася українська національно-революційна молодь.

Ці два протилежні ідеологічні бігуни особливо проявили себе взаємно на початку 20 ст., коли їх удар почав наближатися мілевими кроками та зрости засоби пропаганди. У той час коли молодь Московщини п'янівши від марксистського чаду купчилася довкола ортодоксальних марксистів Плеханова та Леніна, українська національно-свідомо молодь організувала свої окремі таємні політичні студентські, робітничі та селянські громади, в яких вувалася ідеологія та програма суверенної української держави. На відміну від Леніна і Сталіна, український національний державний муж і полководець Симон Васильович Петлюра виховувався та політично формувався не під впливом марксизму в оточенні Леніна, Сталіна, чи Троцького, а під домінуючим впливом Шевченкових ідей, в таємному політичному товаристві Полтавської Духовної Семінарії. Там було оточення та наука таких культурно-політичних діячів як М. Лисенко, Ф. Щербина та багато інших патріотів суверенної України.

Симон Петлюра, це найяскравіший зразок української політичної молоді. Петлюра ніколи не захоплювався проблемами марксистського інтернаціоналізму. Він настирливо студював історію України, а зокрема козацьку добу і особливо Запорозьку Січ. Як політичний діяч, Симон Петлюра довершив свій практичний досвід в Українській Революційній Партії, в якій перебувала в великій мірі тодішня передова українська молодь. Першу світову війну в 1914 році, молодь Московщини зустріла з великим ентузіазмом і бойовим піднесенням за „царя й отечество“. Натомість українська молодь вступала в війну з іншими ідеями та надіями: повалення і „царя“ і московського „отечества“, як найреакційнішої імперії 20 століття.

(Далі буде)

Хто зберігає і шанує свою молодь

той зберігає і шанує свою націю!

Взято з „Reader's Digest”, July 1952. Скорочений переклад д-ра Г. Кушвір.

Працедавці і працеємці зрозуміли основний факт нашої доби: предметом правильного вивчення індустрії є людина.

Гуманізація індустрії — нова революція

„Якщо б ми хотіли звести людину на ніщо, то треба б тільки дати їй роботу, яка носила б характер безкорисності”. Так писав С. Достоевський в своїх „Записках із мертвого дома”. В XX столітті такий характер безкорисності був фактично накинений на велику частину роботи по американських фабриках та канцеляриях. Це не був випадок, а результат довгого пісторичного процесу, прискореного типічним американським поспіхом та необдуманістю.

Індустріальна революція, яка замінила зваряддя незалежних робітників машинами, перетворила робітників, що колись були самі собі панами, на найняті руки, що підлягали наказам всемогучого капіталу та його адміністрації. Поступово люди почували начебто їх послідовно проглочувала величезна імперсональна машина, яка змивала їх почуття власної гідності та почуття особистості.

Тепер друга індустріальна революція (тихіша, але глибша) проходить через промисловість США. Їй на ім'я: людські відносини в індустрії. Її намір: дати американському робітникові сенс доцільності і важливості його праці. Її ціль: зробити життя робітника веселішим, надаючи праці більше творчого змісту та значення.

Лопатники і прядільники

Насіння цих реформ були посіяні двома великими піонерами — Фредерік Уінслоу Тейлор, колишній робітник і Елтон Мейо австралійський іммігрант, що став гарвардським соціологом. Тейлор, що помер в 1915 році, був батьком наукової адміністрації (тобто адміністрації ведення на наукових засадах) збільшив промислову продукцію шляхом її раціоналізації. Мейо, що помер в 1949 році, був основоположником ідеї по можливості найлюдяніших відносин у промисловості. І він збільшив продукцію шляхом її гуманізації.

Коли Тейлор у 1880 р. як молода людина працював на сталевій продукції у Мідвейлі в Пенсільванії, він відкрив істину, що робітники, а не керівники визначають норму продукції. Робітники не могли досягти більшої швидкості в праці тільки тому, що вони робили непотрібні кроки й рухи, чим марнували даремно час. При допомозі секундоміра він зміг установити найбільш раціональні рухи при кожній продукційній операції.

Пізніше, для сталевих заводів у Бетлегемі, він вивчав робітників, що копали руду і вугілля. Він спостеріг, що вживаючи лопати різних розмірів, виследи їхньої праці були далеко різні. Тейлор випробував з робітниками лопату, що вміщувала 34 фунти руди і поступово переходив до все менших та менших. З кожним переходом на менше лопатне навантаження зростав денний тонаж кожного поодинокого робітника, закінь вага навантаження не дійшла до 21 фунта. Після того із зменшенням лопатного навантаження і продукція збільшувалась. Вислід: одноденна продукція одного робітника підвищилась з 25 на 45 тонн.

Піонерство Тейлора по вивчанні часу і руху спричинилося до наступлення доби масової продукції, яка підвищила не тільки продуктивність робітників, але й їх заробітки. Його керівний мотив був помагати людям. Однак він створив також і потвору. Зводячи людську працю до точності машин, його система привела до того, що адміністрація стала вважати робітника за мало що більше ніж за машину, що мусить їсти. Так як одиноком мірилом умілості було якнайбільше використання часу на людей було накинене нестерпне напруження системи „прискорення” де люди працюючи в групах завжди рухались трохи скоріше ніж при нормальних темпах людської праці.

Дійшло до тої точки, коли більша „умілість”, вже не давала більших наслідків. В одній текстильній фабриці в Пенсільванії, де оборот праці в одному прядільному

відділі був 41 раз вищий ніж у інших відділах фабрики, знавці коефіцієнту праці висунули різні заохочення у вигляді підвищення заробітків. Однак продукція залишилася низькою і прядільники продовжували покидати там працю. Коли в 1923 році викликали туди Ельтона Мейо, він відкрив, що люди були слабими продуцентами з причини, яка нікому не прийшла до голови: вони себе там почували нещасливими. Позиція машин позбавляла їх фактично всякого людського контакту. В цьому осамітненні вони попадали в меланхолію та в іпохондрію. Мейо приписав чотири перерви на відпочинок денно та запровадив медсестру, якій робітники могли кожної хвилини поскаржитися. Зміна була неочікувано дивна. Оборот моментально зменшився і продукція за перший раз досягла установленої норми.

Чотири роки пізніше сталося щось ще більш дивне. В курсі студій у своїх заводах в Чикаго Уестері Електрик досліджувала вплив освітлення на робітників та продукцію. Для проби одна група дівчат була переведена до кімнати, де було змінене освітлення, а друга до кімнати де освітлення залишилося те саме. На велике здивування Уестері Електрик продукція підскочила в обох кімнатах. Мейо дав просте пояснення: обидві групи продукували більше, бо їх виділили і піддали особливій увазі. Вони відчули, що вони вже не є тільки зубцями машини, а живими істотами.

Експерименти Мейо були широко задекларовані як зворотний пункт в соціальної науці. В дійсності ж, вони не відкрили нічого, чого б їм не міг був сказати всякий фабричний робітник: кожна людина хоче мати почуття, що її праця важлива та що начальник цю працю цінять. У певному сенсі важливість, що була приписана відкриттям Мейо була покажчиком рівнодушності супроти людей, в яку попала адміністрація своєю сліпою погонєю за Тейлорівським коефіцієнтом праці.

Міти про труд і капітал

У принятих мітах про твердоголову адміністрацію з твердими кулаками — віжність являлась слабкістю; робітників не можна було розніжнювати, а то вони стануть ледарями. Одинокі методи, на які вони реагують, це жадність на гроші і страх перед страстю праці. Робітники зі свого боку довго пам'ятали про найманних шпигунів, що зраджували їх спілки та про уніформованих горлорізів, що розганяли їх страйки і т. п. В мітології труда, адміністрація це були капіталісти в ціліндрах, що автоматично противились всьому, що було добре для робітника; а рефлексом, робітники противились всьому, що підтримувала адміністрація.

Щоб нова наука Мейо могла пробити собі дорогу, мусіла наступити велика зміна в основних наставленнях. Зміна зачалась тоді, коли найвищий суд США виголосив в 1837 році рішення, яке підтримало так зв. Акт Вагнера. Це рішення заставило адміністрацію усвідомити собі, що вона мусить примиритися з професійними спілками. Процес цієї зміни був прискорений другою світовою війною, яка не тільки висунула патріотичну необхідність максимальної продукції, але й збільшила армію робітників на мільйон домашніх господарств та на інших „новобранців” до індустрії, що були відносно не заторкнуті старими воєнними.

Адміністрація почала розуміти, що професійні спілки, яких колись так боявся прапедавці, містять самі в собі потенціал вищої продукції. З'єднані робітники сталевий продукції в Пітсбурзі визвали одну адміністрацію, щоб вона показала той свій відділ де є найвища продукція. А потім ця спілка підвищила там продукцію на 210% за один місяць.

Щораз більше число підприємств усвідомлювали

В. Скуйбіда

Отаманія без отаманів

В органі УРДП „Українські Вісті“ ч. 44 була надрукована стаття п. Багрянного під заголовком „Чи розламає нас ворог?“. Вона мала характер ніби відповіді на заяву Команданта УНГ Т. Бульби-Боровця про його вихід з членів УРДП і причини цього виходу, а також відповіді на постанову Головної Команди УНГ про те, що членами Головної Команди УНГ не можуть бути члени будь-якої партії, надрукованих в журналі УНГ „Меч і Воля“ ч. 5.

В дійсності ж, ця стаття носила суто наклепницький і провокативний характер, щоб спровокувати Головну Команду УНГ на полеміку з УРДП. А разом з тим, щоб очорнити особу Т. Бульби-Боровця, як Команданта УНГ і саму УНГ.

Не зважаючи на це все, ми зовсім не збиралися будь-яким способом на неї реагувати. Поперше тому, що взагалі полеміку рахуємо марнотратством так потрібної нам в боротьбі проти ворога енергії, а подруге тому, що полеміку зокрема такого роду, рахуємо не тільки зайвою, а й шкідливою, бо вона доводить до самопожирання, яке так розідає нас, українців, з середини.

Та останні закулісні вчинки УРДП змусили нас за

собі, що максимум продукції може бути досягнений тільки через ліквідацію старих страхів. Фонд Двадцятого Століття виявив, що дискусії про заробітну платню мнима причина 80% всіх індустріальних конфліктів, є тільки другорядна причина: „деякі з індустрій, у яких найбільше страйків належать до тих, що платять найвищі заробітні платні“. Після десяти років опитування робітників, Елмо Ропер виніс висновок, що там є чотири найголовніші бажання: 1) забезпечення права на постійну працю з доброю заробітною платнею, 2) надія на поступ, 3) людяне трактування, 4) пошана людської гідності.

Нові керівники

Ці відкриття якраз попали на той час, коли США найбільше здібні шось з ними зачати. Смерть і податки майже ввелимували великі династії власників-керівників, яких символом стали Карнеджі, Форд і Рокфеллер. На їх місце прийшли професійні управителі, інженери, кваліфіковані техніки. З уваги на те, що збільшений добробут обіцявав збільшення коефіцієнта праці, ці нові керівники були більше прихильні на всякі нові соціальні експерименти.

Були й інші спроби підходу до проблеми втрати індивідуальної особистості, і вони виявилися плідотворними: депентралізація, так, що керівник знав кожного робітника по імені і т. п. Коли Паркер Пен замінив ненавсний контрольний годинник говоромою системою премій та похвал, запізнення на працю фактично зникло.

Нова філософія

В засаді людські відносини це ніщо інше, як добра воля і розумно пристосований здоровий розум. Найбільші справи завжди залежать від зовсім малих і простих речей. Наприклад, щоб фабрика стала більше вигідним та привітливим місцем для праці. Ця філософія найшла свій найкращий вплив у Кларенсб Франсіс, керівника „Генерального Фонду“, який на з'їзді Національного Союзу Продуцентів сказав: „Можна купити час людини, можна купити її фізичну присутність в даному місті. Але ніколи не можна купити ініціативи та лояльності. Тих річей треба навчитися. Це велика іронія, що американці, найбільше поступовий народ технічно, механічно і продукційно, чекав аж до порівнюючи недавнього часу з тим, щоб поцікавитись найбільше надійним джерелом продуктивності: природженою жадобою людини до праці. Але досліди вже йдуть“.

В цьому шуканні, в середині цього століття, лежать найкращі надії та обіцянки капіталістичної революції.

брати слово і разом з тим торкнутися і змісту названо статті. Бо пишучи її, п. Багрянний мав на увазі не те, чи розламає нас ворог, а дещо інше. Крім того він послуговується в ній звичайнісінькими наклепами і фактами про які взагалі не має права говорити.

Так як п. Багрянний в цій статті офіційно заявляє, що „ніде УРДП не претендувала на „привласнення“ УНГ“, ми подамо тут деякі факти, а читач хай сам вирішить, чи слова п. Багрянного відповідають правді чи ні? Так само торкнемось і тих наклепів, які п. Багрянний свідомо розповсюджує, а також фактів за які він говорить, не маючи на те жодного права.

Коли почати читати вищеназвану статтю, то здається дивним, для чого автор робить аж таку довголезну передмову, тим більше, що він починає з так званої „керешани“, вихвалює заслуги УРДП в боротьбі проти останньої і нарешті переходить до УНГ, а зокрема до особи Т. Бульби-Боровця.

Що спільного між УНГ і російським імперіалізмом? На це питання п. Багрянний не дає відповіді. І якраз цим показує свій намір, чому він ту статтю так написав. Чому він перед тим, як перейти до особи Т. Бульби-Боровця, так багато говорить про заслуги УРДП, про те, що наші вороги купують всяких темних типів і т. д.

А робить п. Багрянний це для того, щоб поперше показати які то він має заслуги перед Україною, а, подруге, обережно натякнути, що, мовляв, не виключене, що й Бульбу купили вороги. Інакше кажучи, замість того, щоб виправити свої вчинки, чи то вчинки партії, супроти військової організації, п. Багрянний звертає все на „ворожу роботу“. Шукає ворогів там де їх немає, а не хоче їх бачити там де вони є. Правда, воно вигідно самому робити дурнці, а вину спихати на інших, роблячи з них ворогів. Але за все це прийдеться відповідати.

Звичайно, і автор цих рядків, після їх опублікування, буде зроблений якщо не членом ВКП(б) чи її співробітником то „махном“ напевно.

Найперше треба знати п. Багрянному, що прадею на користь поневоленої Батьківщини нема чого хвалитися, бо це не заслуга, а обов'язок кожного чесного українця. Є ж бо між нами люди, які зціпивши зуби, роблять самі, може більше, як яка ціла організація, а проте вони мовчать, бо рахують це своїм обов'язком, а не заслугою. Пан Багрянний скаже, як він любить висловлюватись, що ті люди „сам собі велосипед“. Ні, пане Багрянний, якби вони були такими, то поступали б інакше, більше кричали б як робляти. Вони тільки рахують за потрібне, якщо самі крутять педалі тих велосипедів, то самими, чи то тям, хто на це уловноважений і має право, тримати і керівницю. А ви якраз хочете дістатися до всіх отих керівниць, щоб їздити по головах тих же хто крутять педалі. Що ж до другого питання, то це для нас взагалі не новина, бо ще пару років тому один із членів ЦК УРДП розповсюджував наклепи на Т. Бульбу-Боровця, ніби останній є... большевцьким агентом. І все це робилося тільки тому, що Т. Бульба стояв і стоїть на твердих позиціях які завжди і скрізь проводив в життя і які задекларував офіційно ще в серпні 1943 року, що „Політичних угруповань може бути серед кожного народу кілька, але національна армія мусть бути тільки одна. Мусть бути тільки один кермуючий центр усіх заройних сил України, цебто одна головна команда і один всеобіймаючий штаб. Самими партійними боївками та військовими відділами, залежними виключно від тої чи іншої політичної партії чи організації, української держави не відбудемо“ („Оборона України“ 1 серпня 1943 року). Ми радимо п. Багрянному добре продумати слова Є. Плужника: „...Що з вас кожний робив тоді, як творилося наше вчора на землі від крові рудій“. А тоді критикувати тих хто платив і платити національний податок кров'ю.

Крім того нас дивує, чому саме дехто тут, на еміграції пише проти Т. Бульби те саме, що пишуть большевики. З тією тільки різницею, що для цих людей тут Т. Бульба „запроданець Москви“, а для большевців — „запро-

данець Берліну" (Медведев, „Сільніє духом", Москва, 1951).

Щодо „отаманської амбіції" Т. Бульби, про яку пише п. Багрянний, то де і коли та амбіція мала місце? Може тоді, коли Т. Бульба дав наказ одному з своїх людей привезти п. Багрянного до Баварії з Австрії, де останній керував бандерівською групою в Інсбруку, а всім іншим наказав допомогти збудувати Видавництво, як фінансову базу для дальшої боротьби з ворогом, в якій п. Багрянний займав би одне з керівних становищ? Чи може на протязі тих шести років, коли Т. Бульба намагався якось обійти оте самопожирання, яке п. Багрянний проповідував супроти УНГ і намагався дійти до порозуміння між вояцькими та партійними організаціями, що було потрактоване п. Багрянним як вікчемність з боку Т. Бульби? Інших випадків „отаманської амбіції" ми за Т. Бульбою не помічали.

Пан Багрянний далі пише, що він знає „ще одного, іншого отамана, колишнього члена КПЗУ... що, пробувши в тій КПЗУ 8 років, нарешті порвав з тим усім і пішов організувати партизанські групи проти Гітлера і проти Сталіна. Й добре організовував... Цей отаман був чесним чоловіком..." А про те, чому він не пішов разом з тим „чесним" отаманом зі зброєю в руках боротись проти ворога, а допомагав тим, які робили диверсію УПА, він нічого не пише.

І чому саме Т. Бульба був аж 8 років в КПЗУ? Чому не 7 чи 9? Звідки такі точні відомості? Чи не від тих же, яким п. Багрянний допомагав робити диверсію в УПА? Так, від них. І п. Багрянний знає добре, що це неправда. Але пише. Значить ту брехню, яку може використати в своїх інтересах, він приймає за правду. Може як для партійця це добре (ми, вояки, в тих справах не розуміємось), але як для українця — нечесно.

Що ж до „трагедії Хвильового", то ми, п. Багрянний, рахуємо її трагедією цілої української нації. І ця трагедія для нас не заключається в самогубстві Хвильового, а в його і його учнів зраді ідеям національно-визвольної революції. Нам болючим соромом є те, що серед нашого народу знайшлися зрадники, які здезертувавши з Армії УНР, спочатку зі зброєю в руках на фронті, а пізніше в підвалах ЧК і ГПУ чи в загонах „червоної мітли" розстрілювали, вислали в Сибір чи в 1932-33 роках нищили голодом по наказу червоної Москви отих лицарів абсурду"-петлорівців, а їх дітей розганяли по цвинтарях і каналізаційних трубах, як „безпризорних". А тут, на еміграції, замість того, щоб показати правду світові, називають тих же „безпризорних" ганебною советською назвою — „соціально-близькі", промовчуючи те, що вони ж самі їх такими хотіли зробити.

Якщо Хвильовий і його учні були аж такими патріотами України, то чому вони не сіли разом з СВУ і СУМ на лаву підсудних, а громіли те СВУ і СУМ, як могли?

Ми не збираємось судити Хвильового, але й не збираємось хочби тому, що братя кров пролита ним не дозволяє цього. І кров Хвильового, пролита власною рукою з того самого нагана, яким він в таганрогській ЧК розстрілював отих „лицарів абсурду"-петлорівців, не в силах змити пролину ним братню кров.

Тепер вернемось до того чи УРДП претендувала на привласнення УНГ, чи ні? Не вертаючись до минулих часів, з тієї простої причини, що не висгачило б цілого журналу, щоб все те описати, візьмо останні факти, навіть минувши намагання ЦК УРДП ліквідувати Краєву Команду УНГ в Англії, про яке була згадка у заяві Т. Бульби („Меч і Воля" ч. 5).

В середині минулого року, коли Головна Команда УНГ видала Краєвим Командам розпорядження перевести перереєстрації членів і видати нові членські книжки, Краєвий Комітет УРДП в Англії, по наказу ЦК УРДП, видав обійчик в якому був наказ всім членам УРДП, що були членами УНГ, не виконувати розпорядження Головної Команди УНГ і саботувати його. Так само, вже неофіційно, був виданий наказ саботувати всі військові видання УНГ, щоб цим змусити Головну Команду УНГ підпорядкуватись ЦК УРДП. Дивно. Коли бандерівці свого часу саботували кольпортаж „Українських Вістей", а часом і нищили сам часопис, то УРДП кричала гвалт і члени УНГ, не будучи членами УРДП допомагали стати часописові на ноги, бо рахували це своїм обов'язком. Коли ж УНГ, дякуючи жертвенності окремих людей, в тому числі і само-

го Команданта, організувала своє Видавництво, щоб вишколювати майбутні вояцькі кадри, ЦК УРДП видає розпорядження саботувати її видання. І все це через те, що Національна Гвардія не хоче бути „партійною гвардією". Повторюється те саме, що було з УПА. В ім'я чого? У всякому разі не в ім'я визвольної справи.

Коли ж всі ці намагання не довели до бажаного успіху, члени ЦК УРДП почали робити наклепи на членів Головної Команди УНГ, обвинувачуючи їх в різних агентурах. Крім того член ЦК УРДП, який був членом Головної Команди УНГ майор Василько, щоб таки „доказати", що УНГ є партійною гвардією, без відома членів Головної Команди вмістив у Великодному числі „Українських Вістей" „привітання" до ЦК УРДП і п. Багрянного, безправно поставивши під ним підпис „Головна Команда УНГ". Не будемо на змісті цього привітання зупинятись, бо зміст його всім відомий, лише зазначимо, що з приводу його Головна Команда дістала багато листів від своїх членів, що являються або членами інших партій, або безпартійними з протестами проти перетворення Національної Гвардії на партійну гвардію.

Головна Команда змушена була розбирати справу цих „привітань" на своєму засіданні, а також і справу наклепів на членів Головної Команди. І коли постанова Головної Команди була винесена така, яка для ЦК УРДП не була бажана, майор Василько вийшов з членів Головної Команди, а ЦК УРДП видало розпорядження творити партійну гвардію.

В Англії Краєвий Комітет УРДП видав за підписом свого секретаря А. Бондаренка спеціальний обійчик в якому читаємо: „... Повідомляю Вас, що в суботу та неділю 28-29.6.52 призначаю (підкреслення моє — В. С.) поширений пленум Краєвої Команди, Контрольної Комісії, Суду Честі УНГ у В. Британії"... і т. д.

Отже, секретар Краєвого Комітету УРДП признає пленум УНГ. Хто його на це уповноважував і хто давав право? У всякому разі не Головна Команда УНГ.

На цьому „пленумі" одним розчерком пера партійні „комісари" ліквідують Краєву Команду УНГ в Англії і... самого Команданта УНГ Т. Бульбу. Вони ж бо виносять „постанову", „усунути Т. Бульбу з становища Команданта УНГ".

Таких прикладів можна навести багато. І всі вони направлені на знищення УНГ. На знищення цієї організації, яка в першу чергу робить все, що в її силах там, на сході, рахуючи, що еміграція — це тільки „запілля", а „фронт" на Батьківщині.

Вертаємось знову до названої статті п. Багрянного, щоб звернути увагу на деякі факти, які він там подає, не маючи на те жодного права, а використовуючи їх для своїх інтересів. Він пише: „Ми бачимо, як пішла на нас походом російська преса... тавруючи нас епітетами „комуністи", „енкаведисти", „антисеміти" тощо. Для чого це? ...А тому, що хоче напустити на нас чужинецькі органи... щоб ті чужинецькі органи репресували нас, нищили... Ми (підкреслення моє — В. С.) це вже раз спробували в 1946 році, коли певні органи внарештували було кілька сот наших людей за подібними наклепами..."

Те, що на нас пішла походом російська преса, є самозрозумілою річчю, п. Багрянний. Ворог використовує всі методи, аби тільки дійти до своєї мети. А от незрозумілим є чому члени ЦК УРДП займаються такими ж і іншими наклепами, якраз на тих, що були тоді арештовані, а ви деякі з тих наклепів розповсюджуйте далі і коли до Вас зверталися люди відносно розповсюдження цих наклепів, щоб Ви їх відкликали, Ви порухали це за образу Вашої особи і замість відповіді почали грозити цим людям (звичайно, поза плечима). Що ж до „ми спробували", то кого Ви розумієте під „ми"? Самого себе Ви не можете зарахувати до тих людей, бо арештовані Ви не були, а навпаки, Ваш старий приятель по диверсії в УПА Петренко керував тією наклепницькою акцією. І про ці арешти Ви напевно знали реніше, бо частенько з тим приятелем зустрічались. Членів ЦК УРДП також не можете зарахувати, бо й з них ні один не був арештованим. Взагалі членів УРДП? Та ж УРДП тоді ще не існувала, а тільки починала організовуватись „Переселенча Громада Київ". І навіть з членів цієї „Громади" в числі арештованих майже нікого не було.

Отже, кого тоді? Хіба „східняків", „зідсоветську

еміграцію"? То це вже спекуляція „східняцтвом". Перше, тоді були арештовані не тільки „східняки", але й галичани та „старі емігранти". Подруге, якщо Ви маєте в лавах УРДП більшість отих „східняків", то це ще не дає Вам права говорити від імені всієї зпідсоветської еміграції. А не дає тому, що багато з тих „східняків" поза УРДП — взагалі поза партіями. А також тому, що Ви добре знали і знаєте, що ті люди в більшості були арештовані за гострі виступи проти репатріації і за такі ж виступи проти спекуляції кров'ю борців-революціонерів на Батьківщині. І то тоді, коли Ви ще не говорили чому Ви не вертаєтесь до ССРСР, а сиділи нияшком в таборі, ці люди не побоюлись сісти до в'язниці, не в ім'я своїх приватних інтересів, а в ім'я правди. Бо західній світ був тоді в цих справах сліпий і глухий.

Добре сьогодні, коли всяка небезпека минула, ставити за себе героя, а чому Ви мовчали тоді і на протязі цих шести років? І не тільки мовчали, а й забороняли будь-що друкувати в „Українських Вістях" про ці арешти. Чому ж це Ви раптом заговорили сьогодні? Бо їх можна використати сьогодні для своїх приватних інтересів. А може навіть використати їх і проти Бульби, а самому стати „захист" покритих сестри і, зарахувавши себе до останніх, зроби́тись „мучеником за правду". Запізно, п. Багрянний. Треба було говорити шість років раніше.

Крім того, Ви забули про те, що той же Бульба, тоді коли Ви сиділи на увірвському хлібі, гнів у в'язниці. І не за себе, а за всіх нас, в тому числі й за Вас. Але Вас це тоді не цікавило, бо Бульбу в'язня не можна було використати для своїх інтересів.

Коли ж додати до цього ще й всі Ваші поступовання, як супроти арештів взагалі, так і супроти тих людей, які були арештовані (яким Ви спочатку підписували авторські примірники своїх творів, як „Дорогим землякам"... і т. д., і людську гідність яких Ви пізніше почали зневажати тільки тому, що вони не погодились з Вашою „генеральною лінією"), то Ви взагалі не маєте жодного права говорити про ді арешти і писати „ми спробували". Бо спробували не Ви, п. Багрянний, і Ваші співробітники, а ми — вояки різних політичних переконань (за виключенням так близького Вам політичного середовища, яке було спричинником цих арештів).

До того, наслідком згаданих арештів було знищення деяких людей, частинно, дякуючи яким Ви стали відомі на еміграції. Та Ви не тільки не допомогли у висвітленні

ніх цих знищень, а навпаки, гальмували все, що робили в цих справах інші. А сьогодні Ви осмілюєтесь присвоювати ці арешти скроплені сльозами і кров'ю невинних людей. Та не слід Вам забувати, що якщо сьогодні дійсність про них, у великій мірі дякуючи Вам, маловідома і незрозуміла не тільки загалом, а й декому з тих, що були арештовані, то завтра вона може вияснитись і наслідки Вашого безправного використання цих арештів для приватних інтересів, можуть бути не дуже приємними для Вас. Інакше кажучи Ви можете собі здобувати „славу" як хочете, хоч починайте історію України від себе, як, наприклад, Ви почали це робити, знищивши пів накладу вже надрукованих „Українських Вістей" тільки тому, що в друкованій тоді там статті О. Гриценка „Армія без держави", через недогляд редакторів, не була викреслена така „ересь", як згадка про заснування УНДП, що Ви порухували конкуренцією для себе. Але використовувати для цього чужі сльози і кров — Ви не маєте права. Як один з тих арештованих, маю право Вам це відверто сказати.

Бог правду бачить, хоч не скоро скаже. Та все таки вона буде сказана.

Коли Ви говорите про чіюсь отаманію, то не забувайте в першу чергу себе, бо отаманія не заключається в отаманському титулі, лише в анархічно-диверсійній діяльності, як окремих осіб, так і цілих організацій. Якщо Ви з допомогою своїх сьогоднішніх співробітників зробили з чесної партії „партію, що веде" і вікого поза собою не визнає, а того хто звертає чи звертає Вам на це увагу, стараєтесь компромітувати, включно з свідомим розповсюдженням наклепів, як Ви це робите в відношенні до Т. Бульби. Чи підшукуваням людей (чи пак земляків), які б давали „компромітуючі матеріали" проти інших членів Головної Команди УНГ, як це в останньому часі намагаються робити Ваші співробітники. Або ж такими „заявами", як „заява" одного з Ваших співробітників, яку Ви всетаки не осмілились надрукувати в „Українських Вістях" (хоч вона була вже складена), бо побачили, що переборщили. То як це можна назвати? Чи це не отаманія без отаманів?

Кожне звання у визвольній боротьбі, п. Багрянний, в тому числі і звання отаман, здобувається кров'ю. І тому, щоб зневажати це звання, треба в першу чергу бути самому вояком і революціонером та кров'ю заслужити на те право.

—**—

О. Величко

Незнаний генерал в стінах Кремля

До 1922 року він був у Києві. Невеличкового росту, круглоголової, з приємною усмішкою на устах, в окулярах з грубими шкельцями, професор математики в київському Технологічному Інституті. Після 1922 року його нестало. Дехто з його знайомих сподівався, що він пропав в льохах ЧК. Насправді ж він був викликаний в Москву і назначений на високу посаду — організатора сітки советського шпіонажу в цілому світі.

Так став, сьогодні 57 літній в генеральських нараменниках, Петро М. Буханов одним з найбільших співробітників Сталіна. Першим завданням Буханова було вироблення простої і зручної картотеки осіб-симпатиків советської системи поза межами ССРСР. Дуже мало хто був інформований про роботу Буханова. Його картотека постійно розросталася по всіх її відділах та підвідділах з політики, науки та мистецького світу. Рівнобіжно з симпатиками, картотека так само постійно росла з іменами

противників советської системи. Ці обі категорії людей однаково потрібні для картотеки Буханова: одні, щоб їх використати, а другі, щоб їх послідовно винищувати всіма засобами.

Впродовж довгих років особа Буханова абсолютно затінювалася мурами Кремля. Його ім'я чи фото ніколи не появлялися в пресі. Деколи він виїжджав на дачу з своєї кремльської квартири і бюро в трьохповерховому будинку, що колись служив сховищем царської казни, а тепер схороняє в своїм підвалі картотеку агентів та інші секретні документи. Протягом своєї 30-ти річної кар'єри генерал Буханов мав можливість лише один раз виїхати поза межі ССРСР. Це було 1945 року. Він прилетів до Берліну, щоб особисто керувати слідством обставини зникнення Гітлера. Деякі західні експерти дуже мало вірять в правдивість тих обставин зникнення Гітлера, що їх подають совети. В дитинстві Буханов перебував

кілька разів у Франції і добре володіє французькою мовою.

Французький полковник Дюперей, що зустрічався з Бухановим в Берліні 1945 року, зберіг в своїй пам'яті портрет випещеного з чистими нігтями тендітних пальців і з приємною товариською усмішкою типа нового большевицького золотопогонника в генеральській уніформі. Це був Буханов. В генеральській уніформі він виглядав комічно наче той цивіліст, що позує солдата. Так воно в дійсності й є. Який військовик з Буханова? Яке ж було здивування французького полковника, коли він побачив, що всі російські офіцери дрижать перед цивільним Бухановим. Поява невеличкого круглоголового „генералізованго“ професора математики всюди викликала жах. Це вже досягнення советської системи.

Павло Кузнецов, другий секретар советської амбасаді в Лондоні, якого відкликали до Москви на вимогу англійської влади, очевидно мав „приємне“ побачення з своїм шефом Бухановим. Доля його незавидна. За таку незручну „дипломатію“, як її робив Кузнецов з радистом Маршалом в Лондоні, шеф советської розвідки та контррозвідки не похвалить нікого. Він бо, як генералізований математик доказує, що для побудови комунізму в цілому світі, життя не тільки одної людської

істоти, але цілі їх мільйони не мають жодної вартости. Не система створена для людини, а людина для системи.

Советська розвідка за кордоном дуже дешево коштує. Її всюди виконують прихильники ідеї світового комунізму за центи, або ще й до неї докладають свої тяжко зароблені гроші. Д-р Клявз Фукс, за виявлені атомові таємниці отримав непілих 200 фунтів стерлінгів. Як тільки появилися перші вістки про атомову бомбу рік перед закінченням другої світової війни, Буханов власноручно вибрав у своїй картотеці двох науковців: Д-ра Клявза Фукса і Алана Нунн Майя. До Лондону і Вашингтону були дані спеціальні інструкції всім агентам: Результати чудові. Такі наслідки дає добра картотека.

В кожному великому місті кожної країни працює велике число советських розвідників та всяких агентів. Вони просовуються в різні класи, верстви і групи людей в полюванні за потрібними їм інформаціями. Їх абсолютно все інтересує. Вони також є й серед української еміграції, подаючи щодня нові інформації про нас до большевицьких картотек.

І вся ця хмара розвідників та агентів підпорядкована наказам маловідомого круглоголового професора математики, що став одним з найгірших генералів МГВ.

—*—

З НОВИХ ВИДАНЬ НАШИХ СОЮЗНИКІВ

В. Л.

КНИЖКА ПРО КРИМ

Коли большевики у квітні 1944 р. знову вихопили з рук німців Крим, то запровадили там такі форми масового терору над кримсько-тюркським населенням — розстріли, повішення, ув'язнення, — які не залишали вже жодного сумніву в тому, що червона Москва мала на меті під грім війни закінчити винищення кримських тюрків, розпочате білим Петербургом в 18-19 ст. Примусово виселене в 1944-46 р. р. з Криму тюрське цивільне населення, включно навіть з тими кримськими тюрками, хто боровся проти німецької окупації, — опинилося в советських кацетах на Уралі, коло Свердловська, коло Вільна і Гродна, в Сибіру тощо, при чому воно в масі вмирало від голоду і нелюдського поводження з ними. Ця воістину страшна і кривава трагедія цього невеликого чисельно (350 тис. в 1939 р.), але славетного в минулому й культурного народу, завершилася проголошенням Верховним Советом ССРСР 25 червня 1946 р. ліквідації Кримської АССР та обернення Криму на звичайну область советської Росії. Ця подія, що є найяскравішим доказом безоглядного московського імперіалізму має особливе значення для українського народу, бо в такий спосіб російські агресори створюють південну частину свого кільця оточення етнографічного українського масиву, з несумнівною метою розчавити його, асимілювати й знищити. В географічному атласі для вищих шкіл ССРСР, виданому в 1950 р., зазначено, що в Криму тепер зовсім не залишилося неросійських національностей! Перетворення свєстами в такий спосіб Криму на свою мілітарну базу й на свій расовий розплідник для просування росіян до середземноморського півдня стає з цих фактів цілком ясним.

Важливістю згаданої події можна пояснити увагу впливових пресових органів світу до книжки, що її випустило видавництво Lechte/Emsdetten (Westf.) в Зах. Німеччині на початку травня ц. р. і що цікава для кожного, хто вивчає національно-визвольну боротьбу народів Східної Європи у ХХ ст. Автор її — др. Едіге Киримал, кримсь-

кий тюрк за походженням, член коресподент Секції Сходознавства Української Вільної Академії Наук. Назва книжки — „Національна боротьба кримських тюрків, особливо в роки 1917-1918“ (Edige Kirimal „Der nationale Kampf der Krimtürken mit besonderer Berücksichtigung der Jahre 1917-1918“).

Розмір книжки поважний: XXXIX + 350 стор. + 6 фоторепродукцій + 3 карти. До тексту книжки є показники: персональний, географічний і речовий. Книжка видана люксусово: на гарному папері, в оправі з золотим тисненням і з художньою суперобкладинкою, на якій зображено кримський національний ясноблакитний прапор і герб (тамга).

Ціна книжки, порівнюючи до її високої якості, поміркована; 15 нім. марок до 30 червня 1952 р. і 19 нім. марок після 1 липня 1952 р. коли ця книжка, несумнівно, стане бібліографічним раритетом, бо тираж її першого видання не перевищує 1000 прим. При широкому попиті на наукову літературу з боку університетів, бібліотек і наукових закладів світу — такий тираж ледве може задовольнити тільки перший попит.

Ця книжка притягає до себе українського читача не тільки тим, що це є перший науковий огляд перебігу визвольної боротьби кримських тюрків, на підставі дуже багатого наукового матеріалу — джерел турецьких, українських, польських, російських, французьких, німецьких, англійських (використано 194 твори), а науковий апарат дослідження складається з 1379 приміток, з яких деякі самі по собі є невеличкими розвідками. Особливо ж важливим для українського читача є те, що автор докладно заторкує кримо-українські взаємини в досліджуваному часі і раз у раз подає відомості: про Укр. Центр. Раду, про Укр. Нар. Республіку, її Генер. Секретаріат і міністерства, про українські партії того часу, про Директорію УНР, про III Універсал, про уряд гетьмана П. Скоропатського і його маніфест щодо федеративного об'єднання України

з Росією, про Укр. Нац. Союз 1918 р., про українську літературу щодо кримських тюрків, про укр. комітет і укр. батальон в Самферополі, про УССР, взагалі про українців — в багатьох місцях цієї книжки.

Слідуючі питання, що їх трактовано в цій книжці, повинні, несумнівно, також цікавити нас: німецька східна політика і німецькі війська в Криму і на Україні під час I і II світових воєн, мирний договір у Бересті, Кубанське козацтво, національна політика большевиків, Переяславський договір 1654 р., проблема Чорного моря, терор в СРСР і багато інш. Спеціально українських науковців, політиків і публіцистів притягатиме до себе розділ VI цієї книжки, де стор. 210-253 присвячено відносинам Кримської Республіки до України в роки визвольних змагань. Особливо докладно автор розглядає той конфлікт поміж Україною і Кримом, що почався в квітні 1918 р. публіцистичною полемикою на тему неприналежності до України Кримських портів — Евпаторії, Феодосії та Керчі, що загострився через інвазію гайдамацької бригади ген. Натієва в Крим 19.4.1918 та завдяки проголошенню отамана Меснікова комендантом Севастополя й морського узбережжя Криму, хоч це не мало практичних наслідків і тривало тільки 3 дні та що набув найгостріших форм дипломатичної, культурно-політичної та економічної боротьби за часів гетьм. П. Скоропадського між 10.5. - 16.10.1918, що як доводить автор, не привело ні до правного, ні до фактичного федерування Крима з Україною. З українських діячів у цій книжці згадується: мін. Симон Петлюра, мін. Шульгін, прем. мін. В. Винниченко, мін. Жепецький, мін. Жуковський, дипл. Северюк, мін. Рогоза, полк. Болбочан, проф. Д. Дорошенко, прем. мін. Голубович, мін. Гутник, проф. М. Грушевський (Голова Уку. Центр, Рада), полк. А. Мельник, мін. Любинський, прем. мін. Лизогуб, секрет. М. Могилянський, заст. мін. Павлов та баг. інш. Зустрічаємо в цій книзі згадки про такі українські міста: Олександрівськ, Бердянськ, Харків, Херсон, Житомир, Холм, Дніпровськ, Катеринодар, Катеринослав, Київ (понад 40 разів), Львів, Маріупіль, Мелітопіль, Миколаїв, Одеса (17 разів), Переяслав, Полтаву, Чернігів, Вінницю, Рівне і Звягель. Крім того згадується нераз про Галичину, Волинь, Поділля, Дніпро, Кубань, Курськ, Вороніж і Україну в цілому (понад 80 разів). Вже з цього короткого огляду змісту новонадрукованої книжки можна бачити її видатне значення для історії Східної Європи і зокрема щодо України.

Проблема Криму, всупереч гвалтовному насильству над ним Москви та її розбійницьким сподіванкам, залишається на сьогодні не розв'язаним і дуже болючим питанням. Два мільйони кримських тюрків ва чужині чекають і працюють для справедливого і сталого вирішення його. Українська наукова і політична думка теж дбає про це, бо доля Криму є далеко не байдужою для майбутньої вільної України.

З ПРЕСИ

„Генеральна лінія“ „У.В.“

Починаючи від ч. 53(620) кожна сторінка газети „Українські вісті“ має свою автономну „генеральну лінію“. На першій сторінці в статті „Як ми розуміємо єдиний національний фронт“ І. Багрянного читаємо:

„Сьогодні ніякого українського фашизму немає у властивому розумінні цього слова. Той, що бореться за національне й соціальне визволення свого народу, не може бути фашистом доти, доки він не почав сам гнобити й поневолювати інших“...

Натомість на 3-й сторінці того самого числа в дописі «Чи п. Багрянний — диктатор» читаємо:

„От якби було зареєстровано факт, що

п. Багрянний ужив пута скажемо проти пана Лебедея-Рубана, або пана Орлєва, основних стовпів т. зв. ЗП УГВР сьогодні, а вчора основних винуватців за низку вбивств і терористичних актів супроти українців, — тоді я в таке обвинувачення (тобто, що п. Багрянний диктатор), змушений був би повірити“...

Щоб добрати толку в казуїстичній діалектиці „УВ“, треба мабуть з'їсти добру чвертку гороху, Але на еміграції, це дорога річ. Тому „УВ“ можуть сміло надати окрему „генеральну лінію“ для кожної колони.

Винахід п. Багрянного, що „українського фашизму зовсім нема“, гідний слави Колумба або Едісона. Це нова історична ера української політики і нове світло. Цікаво було б знати скільки Бандера заплатив Багрянному за цей „епохальний винахід“?

Яка велика шкода, що фашисти Бандери протягом 6-ти повоеєнних літ, вибивали Багрянному тільки ірровські вікна, замість його власних зубів, як це вони робили іншим. Тоді він напевно знав би краще, чи український фашизм є, чи нема. Як розуміти всі дотеперішні писання Багрянного? За кого він рахує своїх читачів? Де його ідейні принципи революційної демократії — в капітуляції перед Бандерою?!

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Відкритий лист до п. Вайнбаума

У числі з 19 грудня 1951 року редактованої Вами газети Ви пишете: „... одін із близьких співробітників члена української національної ради і председателя української революційної демократическої партії І. Багрянного некий П. Кривобок (ізнестен между прочім по службе в НКВД под фам. Жаров)“...

Тому, що підцими рядками ніякого підпису немає, ми вважаємо їх за творчість редакції, отже Вашу.

Ми питаємо: кому це „ізнестен“? Чи не Вам, п. Вайнбаум? Чому це нам, односельчанам і землякам П. Кривобока, що знаємо його з дитинства, вперше стало „ізнестно“ і „жду прочім“ тільки з Вашої газети? Чи може ширина вулиці в нашому селі більша ніж ширина Атлантийського океану? Ми не знаємо чи реагувала і як сама жертва Вашого наклепу, але її саму як і кожного члена численної родини П. батька ми знали десятками років, бо, повторяємо, ми — земляки й односельчани.

А правда така:

Найзаможніший в околиці господар, батько П. Кривобока до революції був волостним старшиною. Найстарший його брат старшина парської, а з 1917 року — Української Армії. Після відходу Армії УНР у Галичину її Генеральний Штаб надіслав у большевицьке заплія цього старшину, де він організував у різних місцях два великих повстанських загони. Загинув у бою з московською бригадою військ всеросійської ЧК, при спробі захватити тодішнього „президента УССР“ Петровського. Його батько був заарештований ЧК, де йому поламали кілька ребер і кисті рук. Пізніше вся родина, в цьому числі й П. Кривобок була вислана надовічно в підполярні райони. Після смерті батьків у 1930 р. П. Кривобок з заслання втік і до 1942 року (12 років, п. Вайнбаум!) в СРСР жив нелегально і під чужим прізвищем. Ще 1930 р. органи ГПУ за його голову оголосили грошову нагороду 10000 рублів. Така правда.

Не Ви, п. Вайнбаум, і Ваші співники, що десятиріччями «визволяєте» свою батьківщину у затинних кабінетах з безпечної далечини, а ті, хто знає совєтську дійсність, розуміють криваву дорогу на совєтську Голготу. На ній довелося побувати й п. Петрові Кривобокowi.

КОМУНІКАТ

Головної Команди Української Національної Гвардії від 15.8.1952 року

1. Подаємо до загального відома всіх Членів і Прихильників УНГ та Громадянство, що п. І. Багрянний розпочав практичну акцію по організації своєї партійної боївки під назвою „УНГ“. У Великобританії 29.6.52, з наказу п. Багряного зорганізована поруч нашої організації друга військова організація тієї самої назви тільки з членів УРДП і те саме має робитися по всіх інших країнах.

2. Головна Команда УНГ цим повідомляє всіх поодиноких осіб заангажованих в цю аферу, що така їх робота є абсолютно незаконною і не етичною. Хто хоче заснувати собі якусь нову організацію, на це він має повне право, але ніхто не має права підшиватися під чужу назву або присвоювати собі чужу організацію. Таке поступовання є не чесне і не гідне українського імені.

3. Всі члени УНГ, замішані в вище названу диверсійну акцію, будуть поставлені перед Судом честі УНГ і виключені з її рядів. Натомість, не члени УНГ будуть притягнені до відповідальності іншим шляхом, за вмішування до справ чужої організації. Остерігаємо УРДП та її діячів, що намагаються впровадити тоталітарні методи дії в українську національно-демократичну політику, що коли вони не припинять цієї акції, тоді УНГ буде примусово оголосити їм вотум недовіря на форумі всенародної політики.

Головна Команда УНГ

Листа ч. 1

Членів УНГ, що вийшли з УРДП на знак протесту проти ідеології „хвильовизму“ та тоталітарного намагання підпорядкувати дію УНГ наказам тільки одного ЦК УРДП, а не Урядові УНР:

1. Проф. І. Барчук, б. редактор журналу „Наші позиції“, Англія.

2. Сотн. П. Кизімов, б. член Краєвого Комітету УРДП в Німеччині.

3. Пор. П. Коперник, б. секретар Осередку УРДП Шляйсгайм, Німеччина.

Ми не дивуємось Вашим спробам морально добити тих, кого не змогла фізично знищити сталінська реакція: адже ви — люди минулого, що в боротьбі з большевизмом ніколи не знали не тощо перемоги, а найменшого успіху навіть тоді, коли той большевизм лише виходив з підлощок. Не перевершені майстри поразок у минулому перманентні невдахи, ви ще й тепер, як і колись, намагаєтесь відіграти сумну і невдачну роль впершених „самоопреділітелів“ народів, що прокинулись до історичного життя. Ви невстанні зрозуміти і ніколи не зрозумієте того, що хто збанкрутував у політиці, той збанкрутував остаточно і назавжди і ніякі наклепи чи пльовки у бік жертв большевизму становити банкрута поліпшити не зможуть.

Підписи: О. Заславець
Константин Гамалій
А. Горбенко
П. Божко

Хор. П. Кривобок, б. член Головного Суду УРДП. Німеччина.

5. Сот. О. Гнатюк. Німеччина.

6. Пор. Ф. Крель, б. член Краєвого Ком. УРДП. Англія.

Виключені з УРДП за критику „генеральної лінії“:

1. Пор. М. Сахно, б. член УНРади і уповноважений „У. В.“ на Англію.

2. Пор. І. Скиба, один з перших лідерів УРДП в Бельгії.

До всіх наших читачів!

Головна Команда УНГ постановила видавати наш центральний орган „Меч і Воля“, вишкільні зошити „Військова Справа“ та летючки за „залізну заслонку“. На жаль, нашу видавничу акцію замість підтримувати, саботують деякі партії. Ми зверталися по фінансову допомогу для летючкової акції до УКК в Америці, але УКК допомагає тільки бандерівцям.

З таких причин наші видання виходять нерегулярно. Ні до кого чужого за допомогою ми не звернемося, бо це означає втрату вашої суверенно-національної дії. Всі кошти на наші видання мусить дати їх читач. Це число журналу ми розсилаємо на більшу кількість нових адрес. Ласкаво запрошуємо др передплати. Рівночасно вкладаємо до кожного пакета одну збіркову листу на вишкільно-видавничий фонд УНГ. Апелюємо до всіх воїнів та ширшого громадянства організувати серед своїх приятелів збірку по цих листах і негайно надсилати їх разом з найменшими сумами до Видавництва. Збіркові листи присилати в листах, а гроші тільки через поштово-банкові перекази.

Звертаємось спеціально до всіх Українських Церков та культурних, громадських і політичних організацій: допомагайте військово-революційній організації. Всюди пропагуйте необхідність військової підготовки кадрів. Коли не буде національної армії, вся наша робота буде марною. А щоб була армія, мусить бути її живий зародок: Таким зародком є УНГ, що веде свою тиху, але постійно активну дію на Батьківщині та на еміграції.

Українські Воїни-демократи! Не забувайте про меч. Підтримуйте одинокі своє демократичне видавництво. Хай ніхто не думає, що „без мене обійдеться“, Так думають тисячі одиноків і це наша згуба. Тому ми висуваємо нове гасло: „я мушу бути перший не словом, а ділом!“ Просимо писати до В-ва скільки висилати журналів. Просимо також посылати кореспонденції та статті. Наш журнал ми хочемо зробити всесторонньою трибуною українського вояцтва.

ВИДАВНИЧИЙ ВІДДІЛ ГК УНГ

Пожертви на Вид. Фонд УНГ

1. Філія Т-ва Доп. УНГ Нью-Йорк — 50 дол. 2. А. Горак — 30 нм. 3. Т. Люлькович — 10 нм. 4. М. Притула — 10 нм. 5. Н. Гавриленко — 10 нм. 6. Овчаренко — 5 нм. 7. В. Твардовський — 5 нм. 8. М. Ковальський — 5 нм. Всім жертводавцям щире вояцьке спасибі.

З останньої хвилини

Наспіли відомості, що п. І. Багрянний веде „консолідаційні“ переговори з... М. Лебедем-Рубаном. Предмет розмови: поділ „влади“ над УНРадою поміж бандерівцями та УРДП.

Нова адреса Видавництва

Гроші і всю кореспонденцію в видавничих справах посылати тільки на адресу: „Metsch i Wolja“, P. Kisimow, MÜNCHEN-FELDMO-CHING, Postlagernd, Germany-Bayern.

МЕЧ І ВОЛЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

Редагує Колегія. Наклад 4.000

Ціна одного примірника: в Німеччині — 0,50 НМ, у Франції — 50 фр., у Бельгії — 6 б. фр., у В. Британії і Австралії — 1 шіл. 6 пенсів, у США і Канаді — 25 центів. У всіх інших країнах рівноарість 25 ам. центів.